

Библіо ТЕРАПЕВТ

Издається с 1 октября 2014 года

№ 5(20)
2016
(май)

Електронний бюлетень Научной библиотеки
Харьковского национального медицинского университета

Читайте в номере:

Хроника месяца:

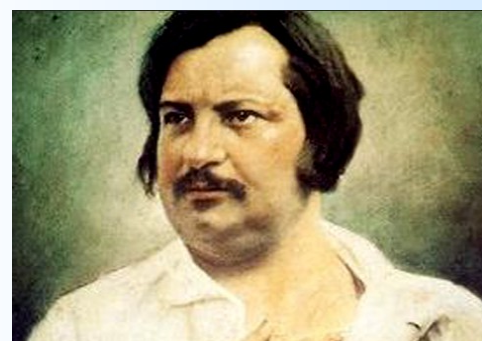
С. 2-4

Память сердца...

С. 6

Чтение со вкусом

С. 8

Содержание

«Форум працівників медичних бібліотек України» Н. Гаєва.....	С. 2
ХРОНИКА МЕСЯЦА (выставки):	
«Наша історія, наше коріння, наш спадок!»	
«Майстер на всі часи»	
«Пам'ятайте, як рубали корінь наш»	
«Ми шануємо подвиг народу» Р. Вороніна.....	С. 2-4
«Не дай нам Бог забути, який сьогодні день...» О. Борисова.....	С. 5
«Память сердца...».....	С. 6
Аскорбинка для души	
О. Сохарь, Д. Заводнова.....	С. 7
«Все оттенки страсти» О. Озеркина.....	С. 8
«Письма из Сибири» (продолжение) И. Камлык.....	С. 9-10
«Пасхальное настроение» И. Камлык, Р. Воронина.....	С. 11
«КОНКУРС "Фото в вышиванке - 2016"».....	С. 12

Моя малая родина

С. 9-10

КОНКУРС

«Фото в вышиванке – 2016»

С. 12

Форум працівників медичних бібліотек України

«Місія медичних бібліотек в умовах реформування медичної галузі України» — під такою назвою 19-20 травня 2016 року у Дніпропетровську, а нині — місто Дніпро, проходила XV Ювілейна Міжнародна науково-практична конференція, організована Національною науковою медичною бібліотекою України разом з Бібліотекою Державного закладу «Дніпропетровська медична академія» та Дніпропет-

ровською обласною науковою медичною бібліотекою.

Протягом двох днів представники медичних бібліотек України розглядали актуальні питання бібліотечної практики, обмінювались досвідом, обговорювали стратегію розвитку бібліотек в сучасних умовах, удосконалення корпоративної співпраці. Робота конференції була плідною, представлено нові проекти, цікаві ідеї.

Наукову бібліотеку ХНМУ на конференції представляли директор Ірина Киричок та учений секретар Наталя Гаєва. Директор виступила з доповіддю [«Біоексперимент в художній літературі як невичерпне джерело у роботі бібліотеки медичного вузу з морально-етичного виховання»](#). В рамках конференції пройшло засідання Секції працівників медичних бібліотек Української бібліотечної асоціації, в якому вони взяли участь.

Відкриття конференції припало на Міжнародний день вишиванки. Тож майже всі учасники підтримали це свято, одягнувши гарні вишиванки та вбрання з елементами національного одягу.

Наталя Гаєва,
учений секретар

Виставки

Наша історія, наше коріння, наш спадок!

Кожна нація має право на свою самобутню мову та культуру, яка влучно характеризує громаду і оспівує її історичну спадщину. День слов'янської писемності і культури нерозривно пов'язаний з іменами двох християнських святих - рівноапостольних Кирила і Мефодія, пам'ять яких шанують усі слов'янські народи. Невідомо, яким би був сьогодні слов'янський світ, якби не ці брати: блискуче освічений Кирило, який володів шістьма мовами, і Мефодій, що продовжив справу брата після його смерті. На думку дослідників української культури, створення слов'янської писемності датується X ст., приблизно 863 р. — новий алфавіт отримав назву «кирилиця» на ім'я одного з братів, Костянтина, який, після прийняття чернецтва, взяв ім'я Кирило, а допомагав йому в цій просвітницькій справі його старший брат Мефодій.

Вперше День пам'яті цих святих як День слов'янської писемності і культури почали святкувати в Болгарії в 19 ст., а з плином часу до цього долучилися й інші країни: Україна, Росія, Білорусія, Молдова. В Україні свято було встановлено Указом Президента на підтримку ініціативи органів державної влади, Національної академії наук України, громадських і релігійних організацій, а також з урахуванням історичного та просвітницького впливу спадщини слов'янських першовчителів на українську культуру. В цей День у різних куточках світу проходять численні форуми та фестивалі, книжкові ярмарки та виставки, огляди художньої самодіяльності разом з поетичними читаннями, концертні програми та інші різноманітні культурні заходи.

Отже День слов'янської писемності та культури — це свято просвіти, свято рідної мови та книги, а також шана нашій неповторній культурі.

Майстер на всі часи

(125 років від дня народження видатного письменника, лікаря за фахом М. О. Булгакова)

Відданість своїй справі є тим чинником, який дає змогу назвати людину справжнім митцем. Ім'я Михайла Опанасовича Булгакова – це частина літературної спадщини, а його життєвий досвід і творчий доробок надихає. Відомий письменник і драматург народився в родині викладача духовної академії, а також був найстаршою дитиною, маючи ще 6 братів та сестер. Він отримав гарну освіту, почавши своє навчання у Другій київській та продовживши у Першій чоловічій (Олександрівській) гімназії, яка була на той час найкращим середнім навчальним закладом. Під час навчання у юнака з'явилось багато позашкільних захоплень – писав вірші, малював карикатури, добре грав у футбол, брав участь із сестрою Вірою у театральних постановках літніх дачних вистав.

Закінчивши гімназію, Михайло особливо не вагався із вибором професії: більшість родичів та друзів родини були лікарями, і тому вступив на медичний факультет Київського університету. Склавши випускні іспити, ще до отримання офіційного диплома, майбутній письменник був відраджений до селища Микільське (Смоленська губернія) управляти земською лікарнею. Саме перші враження від лікарської практики згодом відобразилися на сторінках «Записок юного лікаря».

У 1918 р. М. Булгаков разом з дружиною повернувся до Києва та відкрив приватну практику лікаря-венеролога, а вже на початку 1920 р. він залишив військову службу і лікарську практику та почав професійно займатися літературою, а саме працювати газетарем у місцевій пресі. З того часу, як почалася його журналістська, драматургічна та письменницька діяльність, до медицини він більше не повернувся, але цей досвід став основою його багатьох дивовижних літературних шедеврів, таких як «Собаче серце», «Майстер та Маргарита», «Морфій», «Я вбив». Не менш важливим є факт того, що ці твори улюбленого багатьма автора мають грандіозний вплив на морально-етичне виховання все нового й нового покоління лікарів, надихаючи їх та застерігаючи від фатальних помилок у їх майбутній практичній діяльності: відповідальність лікаря за результати біоекспериментів, професійна поведінка лікаря з психічнохворими, наслідки безконтрольного вживання наркотичних засобів, питання лікарської етики та суб'єктивної людської справедливості тощо.

Велика кількість п'єс, написаних М. Булгаковим, була поставлена на сценах відомих театрів (МХАТ, Театр ім. Вахтангова, Ленінградський Великий драма-

тичний театр ім. Г. А. Товстоганова, Театр робітничої молоді та Червоний театр). Це такі славнозвісні п'єси, як «Дні Турбіних», «Зойчина квартира» та багато інших.

Останньою роботою письменника була п'єса «Батум», в якій йшлося про молоді роки Йосифа Сталіна, але вона потрапила під цензуру і була заборонена до друку та постановки, що обернулось важким ударом для Михайла: це стало причиною загострення нефросклерозу і як наслідок погіршення зору. Незважаючи на прогресуючу хворобу, останні роки він наполегливо працював – перекладав п'єсу Мольєра «Скупий» та редагував роман «Майстер та Маргарита», диктуючи речення дружині.

Михайла Булгакова не стало 10 березня 1940 р. і було поховано на Новодівочому кладовищі поряд з відомими акторами МХАТу, видатним співаком Ф. І. Шаляпіним і письменником та врачом А. П. Чеховим.

Його творчість мала колосальний вплив на весь літературний світ, бо твори Михайла Опанасовича характеризують його як геніального мислителя та людину честі та гідності, яка здатна оцінити складні ситуації нашого буття.

Пам'ятайте, як рубали корінь наш

День пам'яті жертв політичних репресій відзначається в Україні щорічно у третю неділю травня за Указом Президента (2007 р.) в пам'ять про жертв масових політичних репресій 1937-1938 рр., який отримав назву Великий терор. В Україні масові репресії почалися раніше і тривали довше. Майже 3 млн. осіб стали жертвами розкуркулення і депортацій з України, які тривали протягом 1935-1951 рр. Першою хвилею масових репресивних заходів з боку влади на українській землі стали інтелектуальні лідери народу, які були творцями і носіями ідей державності 1917-1918 рр. Другий удар було завдано вже по українському селянству, третім стало знищення творчої

еліти і духовенства, серед яких були Лесь Курбас, Микола Куліш, Валер'ян Підмогильний та багато інших. Їх було розстріляно 3 листопада 1937 р. «на честь 20-ї річниці Великого жовтня». Це стало кульмінацією радянського репресивного режиму. На знак пошани та дослідження усієї історичної правди про ті часи в Україні свою діяльність ведуть і безпосередньо займаються вивченням проблеми політичних репресій такі організації, як Український інститут національної пам'яті, Культурно-просвітницьке правозахисне благодійне товариство "Меморіал" ім. В. Стуса, Всеукраїнське товариство політичних в'язнів і репресованих та інші.

8 Травня – День пам'яті та примирення, присвячений жертвам Другої світової війни

У серпні 1939 р. керівництво СРСР підписало пакт про ненапад з Німеччиною, намагаючись відтягнути початок війни, передумови для початку якої вже на той час склались; а вже у вересні було підписано угоду про дружбу та кордон із Німеччиною та секретні протоколи, які за змістом не були сумісні з нормами міжнародного права. Але ніякі гарантії та запобіжні заходи не змогли зупинити початок війни, бо вже у 1940 р. Німеччина почала підготовку до безпосереднього нападу на СРСР.

22 червня 1941 р. було реалізовано підступний план та здійснено напад на СРСР, до якого країна не була готова із-за ряду суспільно-політичних та економічних причин. Після тривалої та виснажливої для людства Другої світової війни 8 травня 1945 р. у німецькому місті Карлсхорсті представники німецького верховного командування підписали акт про безу-

Ми шануємо подвиг народу

мовну капітуляцію Німеччини. Так, надзвичайно тяжким випробуванням в житті усього світу та нашої країни стала ця війна, яка яскраво відображає зв'язок поколінь, визначає пріоритети нашого суспільства і держави, підносить дух народу, його вільнолюбну сутність та історичну мудрість, здатність до самопожертви і небачену стійкість. Перемога над фашистською Німеччиною – це одна з найвизначніших подій світової історії, військової відваги країн. Вона стала епохальною подією і визначила подальший розвиток сучасного суспільства.

8 травня – це данина пам'яті всім жертвам Другої світової війни, що відзначаються щорічно, починаючи з 2005-ого року. Ці Дні були проголошені Генеральною асамблеєю ООН в резолюції, приуроченій до 60-тої річниці закінчення Другої світової війни в Європі. Всі держави цієї організації не залишаються осторонь, пам'ятаючи про цю трагічну сторінку світової історії, і проводять різно-

манітні заходи, які віддають таку пошану, на яку заслуговують усі учасники тих подій.

Матеріали про виставки підготувала:
Регіна Вороніна,
бібліотекар 2 кат.

НЕ ДАЙ НАМ БОГ ЗАБУТИ, ЯКИЙ СЬОГОДНІ ДЕНЬ...

Однією з найбільших трагедій була, є і залишається війна. Якою б не була за кількістю жертв чи масштабами руйнувань, війна завжди залишається війною, відлунюється тяжким болем у людських душах. Будь-яка війна – це катастрофа для людства, це ганьба цивілізації, це насилля над людиною. Вона є трагедією як для переможених, так і для переможців, бо нехтує найбільшою цінністю на землі – людським життям.

Минув 71 рік з того часу, як відгрімали залпи салюту на честь перемоги над лютим ворогом – нацизмом у Другій світовій війні. 71 рік як скінчилась війна у Європі, але ті, хто пройшов через це жахливе пекло, досі пам'ятають її.

Проте і сьогодні свято Перемоги для кожної людини є хвилюючим, з присмаком сліз. Воно болем відгукується в серці, бо немає, мабуть, жодної української сім'ї, якої не торкнулась би війна, хто б не втратив у тому пеклі близьку людину. Але ж який кривавий шлях потрібно було пройти нашим воїнам задля того, щоб День Перемоги настав! В ім'я миру та щастя Батьківщини вони були готові йти на смерть, бо їхня свідомість ні за яких обставин не могла прийняти думку, що рідна земля буде уярмлена фашистами. На окупованій території патріоти наводили жах на ворога, знищуючи його живу силу та техніку, підриваючи мости, переправи, залізничні шляхи, захоплюючи обози з продовольством. Тисячі людей боролися в партизанських загонах. Від старого до малого – всі як один, чим могли допомагали нашим воїнам протистояти «чорному ворону, який кружляв» над нашою Батьківщиною.

Не шкодуючи себе та своїх сил, йшли на фронт і жінки. «У війни не жіноче обличчя...» – писала білоруська письменниця і журналіст Світлана Алексієвич. Виносили на своїх плечах поранених, лікували, ходили в розвідку, збивали ворожі літаки, забезпечували зв'язок з Великою землею, були снайперами. А скільки жінок та дівчат було в партизанських загонах! Вони часто гинули,

не проронивши ні слова в руках фашистських катів, «...але, як мужчини, вмирили, Землю обнявши свою...».

Зникають журавлиними клинами ветерани, йдуть у небуття учасники війни. Час невблаганно стирає в пам'яті факти, події та імена.

Чому ми згадуємо про наших ветеранів лише 9 Травня? Чому тільки цього дня виголошуємо свою дяку за їхній подвиг? Так не повинно бути! Їм щоденно потрібна допомога, підтримка, добре слово та чуйне ставлення! З гіркотою та сумом дивишся, коли в громадському транспорті молодь сидить з гаджетами, слухає музику і робить вигляд, що не помічає стареньких дідусів чи бабусь, які стоять поряд. Це соромно!

Між нашим сьогоднішнім та переможним травнем 1945 року пройдено великий шлях довжиною в 71 рік. Наше покоління мало що знає про ті лихоліття, а може й не хоче знати. Та й мало залишилось свідків війни, які могли б нам розповісти про неї.

Земля не стоїть на місці. І все в нашому житті має властивість повторюватися. Так, наша держава стала незалежною, самостійною, вільною. «До того ж ми держава нейтральна, позаблокова, нас у війну не втягнеш» – писала геніальна українська письменниця Ліна Костенко. Але ж ні, не оминуло і наше покоління це лихо. Так званий «ефект бумеранга». Те, що зараз відбувається на Сході країни, є наслідком нагадуванням, що ні в якому разі не можна забувати те, що сталося. Поки ми живі – жива пам'ять про подвиги та звершення, героїчну самопожертву нашого народу.

Колись наші прабабусі та бабусі з тривогою випроводжали своїх синів

*...Війна назустріч молодому дню
Із гуркотом, із брязкотом котилась,
Лавиною металу і вогню
На нашу землю й долю навалилась...*

та чоловіків на фронт, на війну, сподіваючись, що ця війна остання, що вона більше ніколи не повториться. Сьогодні жінки також проводжають своїх чоловіків, братів, синів та коханих. Але це вже звучить зовсім інакше – мобілізація. Часткова чи повна... Яка різниця? Зараз ми знаходимося у стані неоголошеної війни. Гадаю, що це ще страшніше та тривожніше, чим коли війна оголошена. Просто не знаєш чого чекати.

Під час проведення антитерористичної операції на Сході країни тисячі людей загинули, тисячі отримали поранення, сотні тисяч стали вимушеними переселенцями. А скільки людей вважаються зниклими безвісти, скільки тіл нерозпізнані! Сотні дітей набули статусу «Дитина війни». Як і тоді, в роки Другої світової, сучасні жінки, взявши до рук зброю, стають в одну шеренгу з чоловіками. Тендітні, ніжні... Вони стають першокласними снайперами, відважними волонтерами і просто героями. Всі вони – герої! Герої оголошеної чи неоголошеної війни...

Низький уклін, вічна пам'ять і слава визволителям, які зі зброєю в руках захистили свободу і незалежність нашої країни, і трудівникам тилу, які віддано працювали задля Перемоги. Хочеться побажати дорогим ветеранам міцного здоров'я та довголіття! Нехай у їхніх родинах панує злагода і спокій, оселі повняться достатком та миром, радують новими досягненнями діти та онуки!

Оксана Борисова,
бібліограф 2 кат.

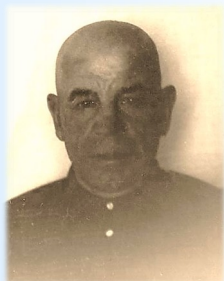
Память сердца...

Сотрудники Научной библиотеки вспоминают своих родных и близких — тех, на плечи которых выпали тяжелые испытания во время Второй мировой войны, как на фронте, так и в тылу.

Два деду

Колесников Макар Павлович (1903-1943), родился в с. Лебяжье Чугуевского р-на Харьковской области. Ушел воевать 20 июля 1941 года. Рядовой артиллерист 53-й мотострелковой дивизии. Участвовал в битве за Днепр, погиб при форсировании Днепра, считается пропавшим без вести с декабря 1943 года.

Сеник Терентий Семенович (1904-1971), родился в с. Васильевка Глинского р-на Сумской области. В ряды Красной армии призван в 1943 году. Прошел войну рядовым красноармейцем — сапером 132-го отдельного саперного батальона 38-й стрелковой Днестровской Краснознаменной дивизии 40-й Армии 2-го Украинского фронта. Закончил воевать далеко за пределами своей Родины. За доблесть и мужество награжден медалями «За отвагу» и «За взятие Будапешта», орденом Красной Звезды, орденом Красного Знамени, орденами Отечественной войны 1-й и 2-й степени.

Ирина Киричок, директор

Ступаков Василий Яковлевич, 1920 года рождения, до войны учился в Харьковском медицинском институте. В начале войны институт был эвакуирован во Фрунзе, обучение велось по сжатой программе и в 1944 году Василий стал военным доктором в звании старшего лейтенанта медицинской службы. Погиб во время вражеской бомбардировки санитарного поезда в Польше 23 апреля 1945 года.

Елена Неботова, зав. сектором

Дядя и мама

Ступакова Нина Акимовна (Киселева), родилась 3 февраля 1928 года в г. Шостка Сумской области. В августе 1941 года эвакуировалась в Красноярск, где с 14 лет работала на пороховом заводе, который обеспечивал боеприпасами фронт. Сейчас Нина Акимовна проживает в своем родном городе Шостка.

Памяти моего деду

Павленко Тимофей Степанович (1913-1960), уроженец Днепропетровщины, кадровый офицер.

На военную службу был призван в 1935 году. Боевой путь начал в сентябре 1942 года под Сталинградом, куда был назначен заместителем командира батальона по политчасти. Впоследствии воевал на 1 Украинском и 1 Белорусском фронтах, участвовал в других крупнейших сражениях, форсировал Десну и Днепр, был ранен. Пройдя по фронтовым дорогам Восточной Европы, гвардии майор Тимофей Павленко закончил боевой путь в Берлине.

Документы свидетельствуют, что он был «смелым, мужественным и бесстрашным командиром», «проявлял мужество, доблесть и отвагу». Находясь на передовой, принимал участие в боевых операциях, поддерживая боевой дух бойцов «личным примером стойкости и мужества». За боевые заслуги награжден орденами Великой Отечественной войны I и II степеней, тремя орденами Красной Звезды и четырьмя медалями, в том числе «За освобождение Сталинграда», «За взятие Берлина».

После окончания войны служил на Дальнем Востоке. В конце 50-х годов ушел в отставку в звании подполковника и вскоре скоропостижно скончался. Был скромным человеком и настоящим офицером, до конца сохранившим верность своему званию.

Татьяна Павленко, зам. директора по информационным технологиям

Криворучко Алексей Дмитриевич родился (1909-1943) в селе Жовтневе Печенежского района Харьковской области.

С 1931 по 1933 проходил военную службу в артиллерийском полку в городе Виннице. В начале войны работал в военном танковом цеху и имел бронь, но в декабре 1941 года был призван на фронт. Служил в 62-й Армии командиром взвода 170-й отдельной роты обслуживания армейского батальона. Стойко и бесстрашно выполнял все задания командования 62-й Армии.

21 февраля 1943 года старший лейтенант Криворучко А. Д. был удостоен правительственной награды медали «За боевые заслуги». Погиб под вражеским обстрелом 25 мая 1943 года возле станции Лиски Воронежской области

Наталья Поляк, зав. отделом

Память жива: мой прадед

О маминем дяде

Цыбульский Никифор Фотиевич (1911-1987), уроженец г. Могилев-Подольский. Мобилизован в первые дни войны — 25 июня 1941 года, демобилизован — 15 декабря 1946 года. Прошел войну сапером-путейцем в составе 27-й железнодорожной бригады тех. разведки. Награжден медалями: «За оборону Сталинграда», «За взятие Будапешта», «За победу над Германией»...

Татьяна Костюкевич, зав. отделом

Жадан Николай Тимофеевич (1910-1965гг), родился в Харькове.

Получил юридическое образование. В годы войны служил в разведке. Закончил свой боевой путь в Берлине в 1945 г. в звании майора. Награды: орден «Красной звезды», медаль «За боевые заслуги», медаль «За победу над Германией». В 1949 г. из Германии переведен в г. Соликамск. В 1955 г. демобилизовался. Переехал в Харьков к родителям. Работал начальником отдела кадров.

Жанна Жадан, ведущий инженер по компьютерным системам

Жадан (Лоскутникова)

Екатерина Васильевна (1918-1999 гг), родилась на Урале, Курганская область, с. Кислянок. Седьмой ребенок в семье.

В раннем возрасте осталась без родителей. Закончила фельдшерско-акушерские курсы. Всю войну работала в госпитале. Победу встретила в звании младшего лейтенанта медицинской службы. Имеет награды. В 1955 г. переехала в Харьков. Работала с В.И. Грищенко в 1-м роддоме.

Читать не вредно — вредно не читать!

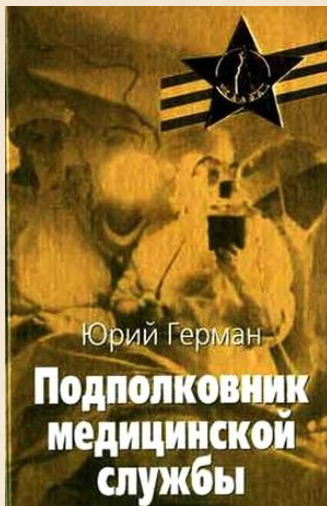
Рубрику ведут: Ольга Сохарь - библиограф 1 кат., Дарья Заводнова - библиотекарь 2 кат.

Этот выпуск посвящен самому великому и священному празднику нашей страны – Дню Победы. Мы представляем книги о медиках — людях самой гуманной профессии во времена самого негуманного события — Второй мировой войны. Они проявляли невероятную храбрость, небывалую душевную стойкость, гуманизм и мужество. Эти люди поступками выходили далеко за пределы своей профессии во имя мира и свободы. В художественной литературе, основанной на реальных событиях, в воспоминаниях, описывается вся тяжесть и горечь, а главное, правдивые факты о том, в каких условиях приходилось выживать и бороться нашим соотечественникам. Эти книги обращаются к глубинам человеческих чувств и переживаний.

Юрий Герман

«Подполковник медицинской службы»

Герман Ю. П. Подполковник медицинской службы / Ю. П. Герман. - Москва : Олимп ; АСТ, 2001. - 331 с.

Роман написан в послевоенные годы и посвящен верности своему делу, духовному формированию человека. Самоотверженный доктор Александр Маркович Левин возглавляет хирургическое отделение североморского госпиталя во время Второй мировой войны. Будучи тяжело больным, он полностью отдает себя работе, борется за жизнь своих пациентов – морских летчиков и до последнего дня выполняет свой врачебный и гражданский долг.

Вильям Гиллер

«Два долгих дня»

Гиллер В. Е. Два долгих дня : повесть / В. Е. Гиллер. - Москва : Советский писатель, 1983. - 241 с.

Правдивая повесть о двух днях работы прифронтового госпиталя.

Автор нескольких произведений о событиях Великой Отечественной войны, рассказывает в этой книге о двух днях работы прифронтового госпиталя в начале 1943 года. Это рассказ о тяжелой, самоотверженной, связанной со смертельным риском работе, которая легла на плечи наших врачей, медицинских сестер, санитаров, спасавших жизнь и возвращавших в строй раненых солдат.

Ольга Джигурда

«Тыловые будни: записки военно-морского врача»

Джигурда О. П. Тыловые будни : записки военно-морского врача / О. П. Джигурда. - Запорожье : Запорожское книжно-газетное издательство, 1961. - 245 с.

Мемуары написаны в виде дневниковых записей врача. Их создание было основано на рапортах врача, а не на замыслах писателей, благодаря чему до нас дошли подробные свидетельства событий минувших дней. В книге отражается героическая борьба советских людей против немецко-фашистских захватчиков в осажденном Севастополе.

Все книги, представленные в рубрике, вы всегда сможете прочесть, взяв их в нашей библиотеке на абонементе художественной литературы (корпус Б).

20 мая мы отмечаем очередную, пусть и не круглую, но весьма значимую дату в литературной жизни – 217-летие со дня рождения «отца современного романа», выдающегося классика французской литературы Оноре де Бальзака. «Детски-наивный и могучий, искренний и в скромности своей, и в бахвальстве, верящий в себя и в других, очень экспансивный, очень добрый и безрассудный, и положительный, и фантазер свыше всяких мер, доверчивый и скептик, полный противоречий и загадочный – таким был Бальзак», писала о нем его современница Жорж Санд. Чем только не интересовался молодой Бальзак на заре своего творчества, какие только идеи его не увлекали! Однако, на всю жизнь он сумел сохранить глубокий интерес к вопросам работы мозга и физиологии эмоций. Эти познания и помогли писателю впоследствии стать всеми признанным знатоком человеческих страстей во всех их проявлениях. Занимаясь изучением различной природы страстей: социальной, нравственной, философской, научной, художественной, Бальзак начинает ощущать тождественность понятий «художник» и «ученый», используя их как равноправные. И конечно, он был прав, ведь «все, что расширяет науку, расширяет и искусство».

Бальзак О. Этюды о нравах. Вечны парижской жизни. [Кузина Бетта] / О. Бальзак. – Москва : ТОО Фирма «Интербук», 1993. – 448 с.

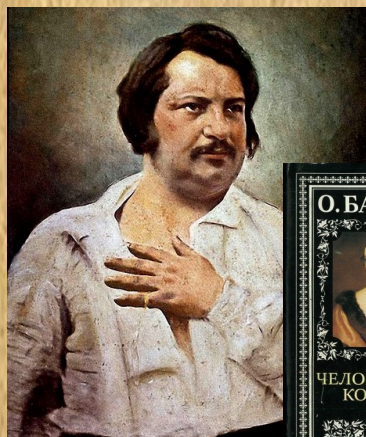
Отрывки из произведения:

...Великие люди принадлежат своим творениям. Отрешенность их от всего окружающего, преданность своему труду делают их эгоистами в глазах невежд...

...Настоящий врач одержим страстью к науке. Он живет этим чувством столько же, сколько и сознанием своей социальной полезности...

...Вот как неопытна добродетель! Порок ни о чем не просит... он умеет добиться, чтобы ему все преподносили добровольно...

...Любовь, этот безмерный разгул воображения, это мужественное, суровое наслаждение великих душ, и низкое наслаждение, что продается на площади, – вот две стороны одного и того же явления. Женщина, удовлетворяющая требованиям этих двух вожделений двоякой природы, такая же редкость среди представительниц своего пола, как великий полководец, великий писатель, великий художник, великий изобретатель среди своего народа...

...Поистине брак надлежит рассматривать, как своего рода задачу; брак – это жизнь с ее трудами и тяжелыми жертвами равно как с той, так и с другой стороны. Распутники, эти вечные искатели сокровищ, столь же виновны, как и всякие другие преступники, которые несут вораздо более суровое наказание...

...Поиски разнообразия в любви – признак бессилия. Постоянство – это гениальность в любви, признак могучей внутренней силы, составляющей сущность поэта! Надо уметь обрести в одной женщине всех женщин, подобно тому, как нищие поэты XVII века воспевали своих Манон в образах Ирид и Хлой!

...Радетель нравственности, и тот не станет отрицать, что хорошо воспитанные и порочные господа вораздо приятнее добродетельных: зная, что им надо заглаживать свои грехи, они заранее стараются снискать расположение к себе, выказывая терпимость к слабостям своих судей, и поэтому слышат превосходными людьми. Хотя среди добродетельных людей немало поистине обаятельных, но обычно добродетель так высоко себя ценит, что никого не старается пленять; притом особы истинно добродетельные (лицемеры не идут в счет) обычно никогда не бывают довольны своим положением, считают себя обойденными на великой жизненной ярмарке и ужощают всех язвительным брюзжанием, подобно непризнанным гениям...

...Любовь и ненависть – чувства, которые питаются сами собою, но из этих двух чувств ненависть более живуча. Силы любви ограничены; жизнеспособность ее зависит от условий существования и степени собственной ее расточительности. Ненависть подобна смерти и скупости, это своего рода действенная абстракция, существующая над людьми и событиями...

...Эта потребность созидания, эта неодолимая жажда материнства, воплощением которой является женщина-мать (дивное творение природы, так глубоко понятое Рафаэлем), словом, способность нашего мозга к творчеству, этот редкий дар, утрачивается с необыкновенной легкостью. Вдохновение – это счастливые минуты гения. Оно не касается земли своими крыльями, оно парит в воздухе, взмывает ввысь, как недоверчивая птица, у него нет привязи, за которую поэт мог бы его поймать, кудри его – пламя, оно ускользает, как прекрасные белорозовые фламинго, приводящие в отчаяние охотников. Поэтому творческий труд – это изнурительная борьба, которой страшатся и которой отдают свои силы. Великий поэт нашего времени сказал о тяжести творческого труда «Я сажусь за работу с отчаянием и кончаю ее с сожалением». Да будет это известно непосвященным!...

Ольга Озеркина,
зав. сектором

Письма из Сибири

(продолжение)

«Доброе время суток!

Спасибо, что с нетерпением ждешь продолжения моих «непутевых заметок»!

Извини за долгое молчание, возможность ответить на твоё письмо появилась только сейчас. Отпуск проходит очень насыщенно и не совсем так, как предполагалось вначале».

Чтобы лучше прочувствовать наш поход на Столбы, я должна рассказать тебе о явлении под названием «столбизм». Звучит как название заболевания, а на самом деле это движение, которое зародилось почти 150 лет назад. В среде «столбистов» воспитаны спортсмены, получившие мировое признание. И для многих моих земляков это стало частью их жизни.

В студенческие годы у нас с Лерой были друзья в этой среде. Это особая порода людей: спортсменов-экстремалов, со своими традициями и обычаями, со своим особым сленгом и можно сказать, культурой.

Давным-давно, когда мы только познакомились с этим удивительным местом, наши друзья-столбисты рассказали нам много интересных историй. Оказывается, что именно на Красноярских Столбах стали использовать резиновые калоши для скалолазания, потому что они имеют хорошее сцепление с сиенитовой поверхностью скал. Студенты-столбисты, обутое в калоши или кеды, радостно с легкостью демонстрировали нам «хорошее сцепление» при подъеме на скалу без всякой страховки, а мы с «замиранием сердца» следили за подъемом. Удивительно, но отсутствие страховки — фишка столбистов, а калоши их «визитная карточка».

Поразительно живучая и характерная для этих мест традиция — это общение «компанией». Она складывается, обычно, в молодом возрасте и живет, сменяя поколения. И о том, что преемственность среди столбистов сохраняется, говорит создание Мемориального комплекса с Храмом-часовней Иннокентия Московского "Столбы", посвященного погибшим скалолазам и альпинистам.

Мы с Валерией, проходя Лалетинский кордон, останавливались у Мемориала, чтобы помянуть ушедших и в маленьком деревянном Храме-Часовне зажечь свечи.

Именно здесь мне вспомнились некоторые из правил поведения для опасного вида спорта в условиях дикой природы, которые были приняты в 1947 г. как «Наказ столбистам»:

- никогда не переоценивай свои силы;
- будь скромнее, на опасных местах хладнокровнее;
- подчинись совету старшего;
- риск имеет свой предел, за границами этих пределов риск становится глупостью;
- если ты потерял уверенность при спуске, благоразумнее попросить помощи, обрыв и падение — дело одного мгновения.

Что меня всегда удивляло — это то, что в «компаниях» столбистов совсем неважно, сколько тебе лет и какой у тебя «социальный статус», здесь всех ценят по особой шкале. И люди здесь красивы какой-то особенной красотой, она идет как будто изнутри, освещая лица. Причем, красивы абсолютно все.

И только теперь, став «совсем взрослой», я поняла, что суровая природа и климат, навыки к преодолению трудностей и опасностей выжигают в людях все суетное и плохое. Рождаются смелость и великодушие. И, наверное, тогда начинают светиться их глаза, а рядом с такими людьми хорошо просто молчать, потому что приходит удивительное спокойствие.

В «компаниях» люди подбираются по интересам и жизненным ценностям. Эти компании строят среди скал избышки, у которых свои особые названия и у каждой своя история. И хотя строились они в труднодоступных местах, их постоянно уничтожали и сжигали. А они через время вновь поднимались из пепелищ.

Легенда Красноярских Столбов — построенная на скале, над сорокаметровым обрывом, изба «Грифы». Попасть сюда можно, только пройдя над пропастью по бревну, которое опускается на цепях, как мост в средневековье. Здесь живет поющая и мыслящая компания. «Спортсменская» изба — «Эдельвейс» тоже находится на приличной высоте, потому что для спортсменов подняться повыше — удовольствие. «Кузьмичева поляна» — любимое место красноярской интеллигенции, где можно было встретить инженеров и художников, ученых и писателей — сравнительно легкодоступна. Здесь играли свадьбы, рождались идеи, картины и поэмы. А в избе «Голубка» было рождено множество смелых проектов — от красноярской экспедиции на Эверест до похода через Северный полюс на лыжах.

К сожалению, мы с Лерой умудрились заблудиться. Совсем забыли предостережения бывалых людей о том, как легко потерять ориентиры в тайге. Правда мы помнили, что для отпугивания диких животных некоторые вешают на грудь жестяные баночки и бросают в них камушки, чтобы они создавали много шума.

Мы просто очень громко разговаривали, смеялись и пели-кричали песни, как это было принято у нас на Биостанции, когда приходилось по тропинкам в тайге возвращаться в лагерь.

Не заметив, мы сошли с основного пути, тропинки начали путаться, нас почему-то неумолимо увлекло в сторону «Манской стенки», в зону диких столбов. Вдруг, на тропинку выкатились два медвежонка. От неожиданности мы перестали петь, а они совсем не обращая на нас внимания, весело гонялись друг за другом. Послышался хруст валежника и восторг от увиденного сменился ужасом. Простого медведя можно шумом отпугнуть, а разъяренную медведицу лучше не встречать.

Мы убегали быстро, не разбирая дороги, а когда остановились, не могли понять где находимся.

Спасение к нам пришло в лице нашего однокурсника Бориса. Он появился совершенно неожиданно, как мне показалось в одно мгновение. Радости от внезапной встречи «не было предела». И что нас особенно успокаивало, что у него были специальные ракеты для отпугивания диких животных.

Оказалась, что Борис приехал из Голландии в отпуск на недельку, и сразу же отправился на Столбы, где гостил в компании «Грифов». Сейчас он возвращался домой и уверенно повел нас на стоянку к машине, рассказывая в пути немало интересного. Вспомнил смешную историю о том, как как-то изба

«Эдельвейс» подарила избе «Грифы» пианино. Как они тянули его пять километров по тропе, еще можно представить. Но затащить на сорок метров по стене! Это по-столбовски!

Кстати, Борису удалось «помузицировать» на пианино, оно вполне в рабочем состоянии.

Незаметно пролетело время по дороге домой. Мы сожалели, что не сможем побывать на «Скальном фестивале», который приурочен ко «Дню столбиста» и начнется в конце августа. Говорят, что возраст самых маленьких участников соревнований, всего три годика. Наверное, это дети и внуки «столбистов»!

При расставании вспомнили, что здесь с вершин скал любовался тайгой выдающийся красноярец – известный художник В.И. Суриков. Когда он бывал в Швейцарских Альпах, поражающих всех своей красотой, невольно сравнивая их со Столбами, всегда отдавал предпочтение родным местам.

И как я чувствую, красивая и мощная Сибирь, с ее могучим Енисеем и «звенящими кедрами», несомненно, вне всякой конкуренции.

В завершение моего письма хотелось бы сказать, что Красноярск меня очень порадовал своим обновленным видом. Много новых красивых памятников, как и у нас в Харькове. Один из них особенно задел мою душу – в ноябре 2002 года в сквере архиерейского дома был открыт памятник Святителю Луке (Войно-Ясенецкому),

Архиепископу Красноярскому и Крымскому, врачу-хирургу, ученому с мировым именем.

25 мая 1996 года он был впервые прославлен в лике святых. Его имя тесно связано с Красноярском и очень дорого для меня. Четыре года назад, к юбилею Святителя Луки Научной библиотекой нашего университета был подготовлен обзор литературы и доклад-презентация для студентов медиков. В библиотеке достаточно литературы как о нем, так и его труды.

О Святителе можно рассказывать очень долго. Интересно переплелась его судьба с судьбами людей родного для меня города. И как-то по-особенному я теперь всматриваюсь в улицы, которые помнят его шаги.

А завтра мы отправляемся на экскурсию в медицинский институт, теперь он носит имя Святителя Луки (Войно-Ясенецкого). Хотелось бы увидеть друзей, преподающих в вузе, среди которых есть и столбисты.

(Продолжение следует)

Ирина Камлык (Рудич),
зав. сектором

Кладезь книжной мудрости

«Мне думается, что есть люди, которые родились не там, где им следовало родиться. Случайность забросила их в тот или иной край, но они всю жизнь мучаются тоской по неведомой отчизне... Случается, что человек вдруг ступает на ту землю, к которой он связан таинственными узами. Вот наконец дом, который он искал, его тянет осесть среди природы, ранее им не виданной, среди людей, ранее не знакомых, с такой силой, точно это и есть его отчизна. Здесь, и только здесь, он находит покой.»

Мозм У. С. Луна и грош / Уильям Сомерсет Моэм // Избранное : романы, рассказы. – Харьков : Прапор, 1991. – С. 3-200. – [С. 165-166].

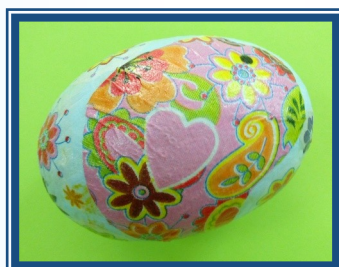
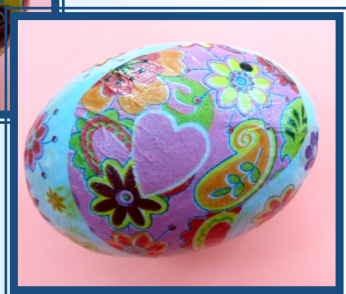
Пасхальное настроение

Недостаточно назвать этот день праздником, это Великое Событие в жизни всех христиан.

Одним из главных символов Пасхи является пасхальное яйцо — крашенка, которая также относится к виду декоративного искусства.

Даря пасхальное яйцо, можно без слов пожелать здоровья, долголетия и даже признаться в любви.

Коллекция пасхальных яиц изготовлена и представлена сотрудником Научной библиотеки Ириной Камлык.

Фото подготовила:
Регина Воронина,
библиотекарь 2 кат.

КОНКУРС «ФОТО В ВЫШИВАНКЕ - 2016»

Каждый год мы празднуем День вышиванки. В 2016 году этот день приходился на 19 мая. Праздник вышиванки – это самобытный и независимый, не привязанный к каким либо государственным или религиозным праздникам. Его цель – сохранить исконные традиции создания и ношения национальной вышитой одежды, ведь вышиванка – это «генетический код» Украины.

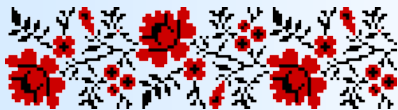
Научная библиотека ХНМУ при содействии Студенческого совета ХНМУ к этому празднику объявила конкурс среди студентов и сотрудников университета «Фото в вышиванке - 2016».

В этот день всем желающим предлагалось прийти в университет в вышиванке, сфотографироваться и отправить селфи или фото друзей, коллег в вышиванках на страничку библиотеки в Facebook.

Лучшее фото было определено по наибольшему количеству «лайков».

27 мая состоялось награждение победителей конкурса "Фото в вышиванке - 2016". В конкурсе участвовало 30 человек. В голосовании приняли участие более 300.

По количеству "лайков", "суперлайков" и комментариев победителями стали:

Номинация «Студенты ХНМУ»
Кузнецова Дарья
(3 мед. факультет, 6 курс, 2 группа)

Номинация «Диалог культур»
Шибя Бетхусиле Сифефело
(ПО иностранных студентов ХНМУ, 8 группа)

Номинация «Сотрудники ХНМУ»
Ширяева Елена
(главный библиотекарь НБ ХНМУ)

Номинация «Зрительские симпатии»
Воронина Регина
(библиотекарь 2 кат. НБ ХНМУ)

Директор Научной библиотеки вручила победителям дипломы и памятные сувениры.

Научная библиотека ХНМУ искренне благодарна участникам конкурса и всем, кто принимал участие в голосовании!

ПРИГЛАШАЕМ ОЗНАКОМИТЬСЯ С ВЫСТАВКАМИ:

Українська революція 1917-1921рр.:

постать Євгена Коновальця - 14 червня

Звитяга і жертвність: Україна у Другій світовій війні.

(День скорботи та вшанування пам'яті жертв війни в Україні)

- 22 червня

Конституція - основний Закон України

- 28 червня

Место экспозиции: читальный зал гуманитарной подготовки и самостоятельной работы (корпус Б)

Контакты:

г. Харьков,

пр. Науки, 4

тел. (057)7077289

e-mail: biblio-t@ukr.net

Ред. коллегия:

Киричок И.В. (гл. ред.),

Русанова О.А. (отв. ред.),

Тесленко Е.Н.

Гаевая Н.Д.

*Поздравляем
сотрудников библиотеки
с днем рождения
в мае!*

Гриневич Ольгу Игоревну!

Дзюбан Анну Игоревну!

Воронину Регину Валерьевну!

Федорченко Марину Геннадиевну!

